

מלשון המשנה משמע שדברי רבנן שמעון בן גמליאל נאמרו גם על הפסיקא האמצעית של המשנה זאת נקבה זבוח שלמים, העוסקת בולדות של בהמות הקודש וכמוior בוגמרא לעיל (כח), וסביר רבנן שמעון בן גמליאל שבהתהarat הקודש שילדה טומטום או אנדרוגיניות, אינם קדושים. שואלת הגמרא: **אפתא** אמר רבנן שמעון בן גמליאל אין קדושים. לבוארה, אף על פי שהקדושה שהקדיש לאינה חלה, לפי שהקדיש זכר וrai או נקבה והואイト בלבד, מכל מקום מודע אינם קדושים בקדושה שיש באם.

משיבת הגמרא: **קָבֵר רַבּוֹ שְׁמַעַן בֶּן גִּמְלַיאֵל**, ולדזות קדרושים אינם קדרושים בעודם במעי אמא, אלא רק בתְּבוּתָה – בשעה לידתם הן קדרושים, ומכיון שבשעת לידתם נחשבים לבעלי מוממי, לנין אין קדרותם אמא חלה עליהם. ובכחרכח צריך לומר בר, דאי ס' **סְלָקָא דְעַתָּה** שלדעתי רבנן שמען בן גמליאל ולדזות קדרושים מפער אינן הן קדרושים, **אמאי אין קדרושה חלה עליהן**, הא כבר מתחילה יצירחות, קודם שהרי בעלי מוממי, **תְּפַתְּנִינוּהוּ** – נתפסה בהם קדרושה **דְאַיִטְיוּהוּ** –

17. שיש באמם, אלא שמע מינה ולדי קדושים בהוויתן הן קדושים.

הגמר מאבראהת מי הוא התנה שஸורב לוולדות קדושים קדושים ממש
אמם. אמרות הגמרא ותאי הצע סבר וליד קדרשים מפער אפונן זה
קדושים, דתנו רבנן, על הפסוק (ויקרא כט) 'אך בכור אשר יברך לך'
בבהמה, לא יקניש איש אותו, אילו (לא) נאמר 'בכור לא קדריש'
בלבד, לא אישותו ולא בבהמהו; חירוי אומר שהפסוק מלמד

ש Adams שהו בקורס לא רק לישת קדרישות, ואין הפסוק עוסק בדבר מהנה, תלמוד לומר איש אוטה', שאנו – בכור בהמה לקדושה אחרית, אי אתה מקדריש – שכור אדם לא יקריש בכור בהמה לקדושה אחרית, אבל מקדריש אדם שהו בכור לא יקריש, שאר קדרישות. וערין אם היה כתוב בכור לא יקריש בכור בהמה לקדושה אחרית, אני אומר, שרך הו – אדם שהו בכור לא יקריש בכור בהמה לקדושה אחרית, אבל יקרישותו אחרים – שאר בני אדם שאינם בכורות, יכולם להקדיש בכור בהמה לקדושה אחרית, תלמוד לומר 'בבמה', שלכזרה תיבח זו מיותרת, אלא ללמד שביבור בהמה בלבד עסקטוי בפסוק זה, אבל בכור אדם לא דבר הכתוב כלל. וערין יכול להיות לפרש שכונות הכתוב שלא יקרישנו אפילו בבן של אמו, תלמוד לומר 'אשר יבפר לה', משיבופר לה – משיקדש לה, בעצמו מתרם אמו אי אתה מקדריש אותו לקדושה אחרית, אבל אתה מקדריש אותו לקדושה אחרית בעודו בבן של אמו, לפי שבאותה שעה עדין חולין הוא. ממשיכה הבהיריא: יכול אף ולדי בלב הקדושים בן – מותר לשנותם לקדושה אחרית בעודם בمعنى אמן, תלמוד לומר 'אך בכור' וגור, קליק בזה הכתוב, שוק בכור והתרתי לך להקדישו בקדושה אחרית בעודו בבן אמו, הוואיל וכודם שנולד אינו קדוש, אבל שאר קדשים אסור לשנותם לקדושה אחרית גם בעודם בمعنى אמן, ש מכין שאם קדישה, קדושתה חלה עליהם משעת יצירתם.

43 מסיימת הגمرا: **אלפא סבירה** ליה לתנא שנה את הבריתא,
44 שולרי קדושים ממשי אמן הן קדושים, ולכך אסור לשנותם לקדרשה

45 אחרית גם בעודם בבטן אם. וחולק בזה על רבנן שמעון בן גמליאל,
46 שנtabEAR שסובר שולדות קדושים בהויתן hon קדרושים.

47 הגדירה מסתפקת האם אפשר להזכיר את הבכור לעולה גם עם
48 זיאם רובן אמר ליה רב שטרם לרבות ששה מה הברין אם אחר על

הכבר, שעם **יציאת** רופו מבען אמו, יהיה עולה, שבאותה שעה
באותה בדרכו של רופא לחול עלינו יושן לדרמהם באם בדרכו של רופא

51 קודמת לחול על הבמה, ועולה תוי, או שמא קדושת בכורה קודמת
52 לשלב, או שמא קדושת בברוח הרוחן עלה, או שמא קדושת קדשו של רוחן

פורתא ופּוֹרְתָא מִהוּלָד דָקָא נַפְקֵחַ מִבְטָן אָמָנוֹ, הוּא בֶּלֶל – קדרוש לוחל, ובכדור חוץ. הגمرا מאבראת את צדדי הספקה: עולחה חוץ, דבל

בכור הוי, דבל פורתא ופורתא מהולד דבל נפיק מבטן אמו

במילתיה – באותה קדושה שדרכו להיות קדוש בה, הוא קדוש,
ובין קדושות בורבוב.

⁵⁸ הגדירה מברשת באופן נוסף את צרכי הספק: **ליישנא אחרינא** –

משנה

מקידיש – שכבור אדים לא יקדריש בכור בהמה לקדושה אחרת, אבל מקידיש אדם שהוא בבז'ן, שאור הקידשיות. וערלון אם היה כתוב בכור לא יקדריש איש אותו, אפיי אמר, שרך הוא – אדם שעודא בכור לא יקדריש בכור בהמה לקדושה אחרת, אבל יקדרישו אהרים – שאור בני אדם שאינם בכורות, יכולים להקדיש בכור בהמה לקדושה אחרת, תלמוד לומדר 'בבבמה', שלכאורה תיבח זו מיותרת, אלא ללמד שביבור בהמה בלבד עסקטוי בפטוק זה, אבל בכור אדם לא דבר הכתוב בכלל. עירין יכול להיות לפреш שבנות הכתוב של **לא** יקדרישנו אפילו בבז'ן של אמו, תלמוד לומדר 'אשר יופר לה', משיקדר לה' – משיקדר לה' בעצמות מරחים אמו **אי אתה מקידיש** אותו לקדושה אחרת, אבל **אתה** מקידיש אותו לקדושה אחרת בעצמו בבז'ן של אמו, לפי שbowתעה שעזה עדין חולין הוא. ממשיכה הבהיריא: **יבול אף ולדי** בלב התנ"ש בן – מותר

³⁸ לשנותם לקודשה אחרית בעודם במעי אםם, תלמוד לוזר 'אך בדור' גוון, מלך גונה הפטנובה, שבס ברבו הפטני לרב לבבדישו בגבורושה

אחרת בעודו בבטן אמו, הויאל וקדום שנולד אינו חדש, אבל שאר הרגשות אוחזים לשיטות לבוגרויות אחרות ובסעודת גביזון אמר שאמורות

שאינם קדושה, קדושתה חלה עליהם משעת יצירתם.

43 מסיימת הגمرا: **אלפא סבירה** ליה לתנא שנה את הבריתא,
44 שולרי קדושים ממשי אמן הן קדושים, ולכך אסור לשנותם לקדושה

45 אחרית גם בעודם בבטן אם. וחולק בזה על רבנן שמעון בן גמליאל,
46 שנtabEAR שסובר שולדות קדושים בהויתן הון קדושים.

הגמרא מסתפקת האם אפשר להזכיר את הבכור לעולה גם עם
ז'יאם רובין אמר ליה רב שמרם לרבי אששת מה הדרין אם אחר על

הכבר, שעם **יציאת** רופו מבען אמו, יהיה עולה, שבאותה שעה
באותה בדרכו של רופא לחול עלינו יושן לדרמהם באם בדרכו של רופא

פורהת ואפרותא מהולד דקא נפיק מבטן אמו, הוא בילל – קדרוש לחול, ובכדור חוץ. הגمراה מבארת את צרכי הספקה: עולה חוץ – דבר

בכור הוי, דבל פורתא ופורתא מהולד דבל נפיק מבטן אמו

במילתיה – באותה קדושה שדרכו להיות קדוש בה, הוא קדוש,
ובין קדושות בורבוב.

⁵⁸ הגדירה מברשת באופן נוסף את צרכי הספק: **ליישנא אחרינא** –

טמא

קדמתה לחול על הבהמה, ועילו^ת הוי, או' שמא קדושת בכוורת קורמת לחול, ובכור^ת הוי. הגמורא מבארת את צדי הספק: עילו^ת הוי, דכל פורתא ופורתא מהולד דקא נפיק מבטן אמו, הוא ביליל – קדוש בקדושת עוללה שקריבה כליל על גבי המזבח, וקדושתה חמורה, או' בכור^ת הוי, דכל פורתא ופורתא מהולד דקא נפיק מבטן אמו במלילית – באותה קדושה שדרכו להיות קדוש בה, הוא קדוש, והינו בקדושת בכוורת.

הגמורא מבארת באופן נוסף נוסף את צדי הספק: לשניא אחריניא –

המשך ביאור למס' תמורה ליום ראשון עמ' א

¹⁶ להקשות על רבי יוחנן, שמשובשת היא, **הא אמר רב לתנא** –
¹⁷ לאמראו שנה לפניו את דברי המשנה, **תני** – שנה כר, **'הרי זו**
¹⁸ **שְׁלָמִים**, וכדרעת רבי יוחנן שהולד נידון כבבמה בפני עצמה, והרי
¹⁹ הוא קדוש מחייב עצמו ולא מחייב עצמו.
²⁰ הגמרא מקשה קושיא נוספת: **מייתייב**, שניינו בבריתא, **האומר**
²¹ **לשפחו**, **הרי את נשארת שפחה**, **וילך יהיה בן חורין**, אם **היתה**
²² עיברה, **זכתה לו** השפחה לעובר טטר שחורור זה, **ונעשה בן חורין**.
²³ **אי אמרת בשלמא אם שיירו** לولد ולא הקדישו **איינו משוייר**, אלא
²⁴ **דין בדין** אמו והרי הוא קדוש במוותה, מכין שעיבר **וילך אמרו** הו,
²⁵ **משום כי השפחה זכתה לו** – לעובר בשטר השחרור, שהעובר
²⁶ נידון בחלק מגופה של אמו, **וותנה ליה במשפטך חי עבדו**, שדבריו
²⁷ מועילים, וחציו משוחרר, ואף כאן דבריו מועילים והולד דבריו מועילים,
²⁸ **ומני** – ובריתא זו שסבירת שהמשחרר חי עבדו דבריו מועילים,
²⁹ בשיטת **רבי מאיר** היא הולכת, **בדתנא**,

¹ של אמו, אלא הוא קדוש מחייב עצמו, ואין דין כولد חטא את שהולך
² לミיתה, **וותנה ליה במשפטך** **שטי** **חפאות לאחריות**, שם תאבד זו
³ יתכפר בחברתה, שהדין הוא **שראשה מתכפר בה** – באחת מזה,
⁴ והשנייה תרעה עד שיפול בה מום, **ורצאה מתכפר בבחירתה**, ואף
⁵ בגין דין של הولد כאילו הפרישו לאחריות, ולכון אין דין כولد
⁶ חטא את שהולך לミיתה.
⁷ מקשה הגמרא: **מוותיב רב אלעד על רבי יוחנן**, שניינו במסנה, **היא**
⁸ **שְׁלָמִים** **וילך עולת**, **הרי זה ולד** **שְׁלָמִים**, **ואין פלא דעתק** **שיירו**
⁹ **משוייר**, ואין דין של אמו, אם כן מודיע שנה התנא של
¹⁰ המשנה בלשון **'הרי זה ולד** **שְׁלָמִים**, **שמלשן והמשמע שהקדושה**
¹¹ **חללה עליו מכח אמו**, ואין נידון כבבמה בפני עצמה, הרי בלשון **'הרי**
¹² **זו** **שְׁלָמִים**, **בעי מיטנא** – **היה לו לשנותה**, **שמכין שהעובר** **נידון**
¹³ **כבבמה** **פני עצמה**, אם הקדשו קדוש מחייב עצמו, ולא מחייב
¹⁴ **עמו**.
¹⁵ מהתרצת הגמרא: **אמר רב טבלא, בר מיניה דתהייא** – **מומשנה זו אין**

תנאי, רתיניא, תשוחט את תקפתה שהקדישה מעוברת, ומצא בה עובר בן ארבע חזרים, ח', תען חרדא, הבהמה שנמצאת בمعنى החטא דינה כחטא, ואין נאכלה אלא לזרבי בחונת, ואינה נאכלה אלא ליום ולילה אחר, ואינה נאכלה אלא לגבים כן הקלוועים – בחצר המשכן. ותניא אירה, הבהמה שנמצאת בمعنى החטא נאכלה לכל אדם, ולא רק להנים, נאכלה בכל מקוּם, ולא רק לפנים מן הקלוועים, נאכלה לעולם, ולא רק לימי אחד. מא – מהו יושב הסתירה בין הבירותו, לא – האם אין כאן תנאי – מחלוקת תנאים, דתניא קמא – ששנה את הבירותה הראשונה ספר, שירוי אינו משוייר, אינו נחשב כבהמה בפני עצמה, ולכן הוא קדוש בקדושות אמר, ודינו כחטא לכל דבריו. ומר – והתנא ששנה את הבירותה השניה הספר, שירוי משוייר, שנחשב כבהמה בפני עצמה, וכן אין קדוש בקדושות אמר, והרי הוא חולין.

דורות הגמרא: אמר לך רבijo יוחנן, דכolio עלא מא אם הקדישה מעוברת, ושירוי לליד, משוייר, ובשייה הבירותו מודבר שולדקירהisha קודום שנעתברה, והני תנאי ששנו את שתי הבירותו, בהא קמיפליגו, דמר – התנא ששנה את הבירותה השניה הספר, ולרי קדרושים אינם קדושים בעודם בمعنى אמר, אלא רק בחויטן – בשעה שנולדים הן קדרושים, ולך זה שלא נולד, אינו קדוש, ואין דעתו כחטא, ומר – והתנא ששנה את הבירותה הראשונה ספר ולרי קדרושים בעודם בمعنى אמר הן קדרושים, והויל והולך קדוש בשעה שהיה בمعنى אמר, קדושת חטא כליה לעיל מיד, ודינו כחטא לכל דבריו.

הגמרא מבארת באופן נוספת את שתי הבירותו: ואיבערת אימא לא קשייא – אין להקשוט סתרה בין שתי הבירותו מטעם אחר, שיש לומר שנייה ששתי הבירותו סוברות, שאם הקדיש את הבהמה לאחר שנעתברה ושירוי את הولد, הוא משוייר, ואם הקדיש את הבהמה ולאחר קר נתעbara, הولد קדוש רק משעה שנולד, שלווי קדרושים בחויטין קדושים, ואין כאן מחלוקת כלל, אלא שבן – בבריתא השניה בהשקרה ולבוסוף בערבערה, ומכך שולדקירהisha קדוש רך משעה שנולד, אין דעתו כחטא, ובאן – בבריתא הראשונה רך קדושה בשעתעברה ולבוסוף הקדישה, ומכיון שבידו לשיר את הוללה, לנן גם אם לא שירוי, הוא קדוש בפני עצמו, ודינו כחטא לכל דבריו.

רבא מקשה על מסקנת הגמרא לעיל שדברי רבijo יוחנן נדרשו מחותמת ההוכחה מהבריתא שאם שירוי אינו משוייר: מתקיקף לה רבא, מפאי דמעמא דרבijo יוחנן שזכה בה מתכפר רציה בולדת מתכפה, והוא מפני שאמ שירוי משוייר, ומושם בן תמהו עליי מדרבי יוחנן, אמר היהת זכותה זכותה לה, דלא מא קיינו מעמא דרבו הבריתא 'אם היהת זכותה זכותה לה, לא מא' – שבחה של שירוי יוחנן, שארך על פיAMES שירוי לוולד אינו משוייר, והוא ממקום אין דעתו כול חטא של הולך למשינה, לא ראמ מתקפער בשבחה הקעקש – שבבחה שהשביחה בדמתה והדקש לאור שהורקשתה, וולד והוא שבח שהשביחה בדמתה. והדין שלד חטא הכלל למשינה, וזה באupon שרצה להתכפר באמו ולא בו.

מתurat הגמרא: אמר ליה רב המנוח לרבא, ואדי שאין זה טומו של רבijo יוחנן, שהרי רבijo אלעוז תלמידיה דרבijo יוחנן, ויזטב לקמיה של רבijo יוחנן והקשה לו ממנה שנינו לעיל ע"א, ולא אהדר ליה הא שיג�יא, שגם הוא מודה שאם שירוי לוולד אינו משוייר, ומה שירוי יוחנן והקשה לו ממנה שנינו לעיל ע"א, ולא אהדר ליה הא שיג�יא, שגם הוא מודה שאם שירוי לוולד אינו משוייר, ומה שאמר שפה ר' יוחנן והקשה לוולד אינו משוייר. וכמובואר לעיל ע"א, ולא אהדר ליה הא שעלה הרוי וזה לוולד שלמים.

הגמרא מבארת מודע והוצרכה המשנה להשמעינו דין זה. מקשה תנאים אחרים. פשיטא שלדה שלמים כדין האם, ואני יכול לחזור בו, אלא כל אימת דבעי מיטך – וכי בכל זמן שרווצה יכול לחזור בו

המשחרר חצי עבדו, שנתן לידי שטר שכתו בו הריני משחרר חיציך, כייא חציו להירות, שגיטו – שטר שחרורו ודרו באין באחת, ואף על פי שהחרר רך החזי, יש לו יד לקלג גיטו מיד רבו. (אלא) (אי אמרת שאם שירוי לוולד, הولد משוייר, ואין דין כדין אמר, שעופר לאו ורך אמרו הוא – העובר איןנו נידון חלק מגופה של אמרו, בדברי רבijo יוחנן, אם כן אמא מי שאמר לשפה מועברת הרוי את שפה ולדרק בן חורין, ובתה לו השפה בשטר השחרור, כמובואר בבריתא שהובאה לעיל, והא תניא, נראין הדברים שעהבר של חברו, מיד רבו של חברו לזכות ולקלג גט – שטרו שחרור של חברו, מיד רבו של חברו שאינו רבו שלו עצמו, שלגבי אידן זה יש לו יד לקבל את גיטו של חברו, מכיוון שבנתינת הגט לידי יצא מרשות האדון, ולא יכול העבר את שפה מועברת אמרו שירוי מושחרת האדון, ולא יכול חברו להשתחרר בגט שחרור של הولد שיבת מרשות האדון. ואם כך, אף כאן, מכיוון שנם אמרו של הولد שיבת לא יצא מרשות האדון, אלא שמע מיניה שאם שירוי לוולד אינו משוייר, שהעובר נידון חלק מגופה של אמרו, ודינו כמשחרר חצי עברו שדרבי קיימים והציוו משוחרר. ויש למלוד מכאן שבהפריש חטא מועברת, העובר נידון יכול חטא של חולך למיתה. ואומרת הגמרא: ואו יובטה הא, ונדרחו דבריו. יוחנן. מטיקה הגמרא: אכן יובטה היא, ונדחו דבריו. הגמרא רוצה לומר שנידון האם שירוי משוייר, שנוי בחלוקת תנאים. אומרת הגמרא: לייא אם שירוי משוייר, תנאי היא, רתיניא, האומר לשפחתו מעוברת, הרי את בת תוריין ולדרק ישאר עבד, היא משוחררת, ולדרק משוחרר במוֹתָה, דרבו רבijo יוסי הגליל. ותיכם אומרים דרבו שהוא אם משוחררת והולד עבר קיימין, מושם שגאנטר דרבו שהוא ש晦אה של אמרו, ומסר לו רבו שפחחה כבוננית כדי שיולד ממנה עבדים, אם אולדין יטען לו אשה וילדקה לו בנים או בנות, האשה וילדקה גתיה לאדרניה.

הגמרא מבארת את דברי הבritisא שם סמכה את הלימוד מופסק האשה וילדייה תהיה לאדרניה לדברי חכמים. שאלת הגמרא קרא Mai תלםודא לבנן – כיצד יש למד מופסק זה כרעת חכמים שדרבי קיימים, והרי מלשון הפסוק ממשמע רבבי יוסי הגליל שדין הولد כדין אמרו. מישבת הגמרא: אמר רבא, (אמר) קרא – פסוק זה הובא לדעת רבijo יוסי הגליל, דקאנטן בבריתא שרבי יוסי הגליל אמרו ולדרק במוֹתָה, וזה נלמוד ממה שגאנטר האשה ולדרקה תהיה לאדרניה, ומשמע שפומן שהאה שיבת לאדרניה גם ולדרקה שיריך לאדרניה, אבל אם אין האשה שיבת לאדרניה, אף הولد משוחרר. לאחר שנتابכו רבי הבritisא, הגמרא מבארת כיצד ניתן לומר שנחלוק בין חכמים לרבי יוסי הגליל, לאו בהא קמיפליגו – האם המחלוקה בין חכמים לרבי יוסי הגליל, לאו בהא קמיפליגו – האם לא בכר נחלהק, דרבו יוסי ספר שירוי אינו משוייר אלא יצא לחירותו, שהעובר נידון חלק מגופה של אמרו, והוא צא לחירותו, והיא משוחררת והעובר רובנן ספרי שירוי משוייר ולא יצא לחירותו, שהעובר איןנו נידון חלק מגופה של אמרו, ולכן אין דעתו כמושווה. נשאר עבד, וכרעת רבijo יוחנן שאם שירוי משוייר. דוחה הגמרא: אמר לך רבijo יוחנן, אין הכרחobar כן את מחלוקת רב בי יוסי הגליל וחכמים, ויש לומר דכolio עלא – בין חכמים ובין רב בי יוסי הגליל, סוברים לענין הקדרש, שאם שירוי לוולד ולא הקדרש, משוייר ואינו קדוש, ורקא קיינו מעמא – של רב בי יוסי הגלילי שהולד משוחרר כמושווה, דאמר קרא האשה ולדרקה תהיה לאדרניה, וגיוורת הכתוב היא לענין שחרור שדין הולד כדין אמרו. הגמרא לומר לומר שנידון האם שירוי משוייר מהרini תלוי בחלוקת תנאים אחרים. אמרת הגמרא: אלא אף על פי שאין הכרח שרבי יוסי הגלילי וחכמים נחלהק בדין שירוי משוייר, מכל מקום וראי למא – יש לומר שרבי יוחנן והמקש שנחלוק בדין שירוי משוייר, הם ב' עני

המשך ביאור למס' תמורה ליום ראשון עמ' ב

ולהקדיש את הولد ברכינו, וראי שאין הדבר כן, אלא מכין שהקדיש את האם לשלים ולדה כמוותה, ולמה הוצרכה המשנה להשミニענו שאינו יכול לשנותה ולהקדישה לעולה. מחרעתה הגמורה, אמר רב פפא, לא נצרכה – לא החצרבה המשנה לומר ואת אלא באופן שאמר שהולד היה עולה בתוך ברוי דיבור – בתרוך שיעור משך זמן של כדי דיבור לאמייתו הראשונה לאמירתו שהאם תהיה שלמים, מהו דרמא, תוך ברוי דיבור בדרبور אחד, ומכוון שבתרוך כדי דיבור אמר שהולד יהיה עולה, נחשב כאילו אמר בביטחון אחת שהאם תהיה שלמים והולד עולה, והתאי – ואדם זה, שלא אמר בן בנת אחת, עייני הוא דקמעין – מפני שהיה מעיין בדבר, ואינו מפני שהוא בו, ולכן הינו אמורים בדבריו קיימים והולד עולה, קא מושמע לנו שאין הדבר כן, מושום שהקדש הוא אחד מהדברים שאין אמורים בהם שטן כדי דיבור נחשב לדיבור אחד.